

GEBOREN

IN

LIGHT

KIM TEN TUSSCHER

G E B O R E N

I N

L I G H T

Reeds verschenen van Kim ten Tusscher:

Bij uitgeverij Ardor House:

Hydrhaga

Bij uitgeverij Zilverspoor:

Gebonden in Duister
Verbroken in Schemer
Geboren in Licht

© 2012 Kim ten Tusscher
Uitgeverij Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Redactie: *Jos Weijmer*
Editor: *Patrick Brannigan*
Omslagontwerp: *Jos Weijmer*
Omslagillustratie: *Jos Weijmer*
Foto achterzijde: *Björn ter Keurs*

ISBN 978-94-90767-03-7
NUR 334

www.duisterlicht.nl
www.zilverspoor.com
www.artbooksshop.com

— 1 —

De wereld had alle kleur verloren. De zon weerkaatste zo fel in de sneeuw dat alles oogverblindend wit was. Lilith zuchtte en sloot haar ogen. Zwarte vlekken dansten uitdagend voor haar uit. Hoe ver zou ze nog moeten gaan voor ze de draak kon roepen?

Zonder haar ogen te openen, riep ze naar de honden. Een schok vertelde haar dat ze harder gingen rennen. De ijskoude wind suisde om haar heen. Het kleine beetje vet dat Lilith bij de Inuuk op haar botten had gekregen, was ze allang weer kwijt. Haar kleding zat lossier om haar lichaam en had daardoor haar isolerende werking verloren. Soms rende ze stukjes achter de slede aan om warm te worden.

Lilith verloor bijna haar evenwicht omdat de honden plotse-ling stopten. Mopperend liet ze haar ogen wennen aan het licht. Ze stonden aan de voet van een sneeuwheuvel. De voorste hond keek haar over haar schouder aan. Lilith klakte met haar tong. De honden hijgden. Wolkjes stoom hingen permanent om hun snuiten. 'Kom op, verder,' spoorde Lilith de honden aan. De leider van haar span ging echter liggen.

'Rotbeest,' mompelde Lilith en ze wierp een blik over haar schouder. Er was niets te zien.

Of toch? Ze keek nog een keer. Alleen maar wit. Het waren de vlekken voor haar ogen die ze voor mensen aanzag.

De laatste struiken was Lilith lang geleden al gepasseerd. Sinds ze aan Seraph en Nander was ontsnapt, had ze afgezien van haar honden geen levend wezen gezien. Zelfs geen ijsbeer.

De Inuuk hadden haar voor deze roofdieren gewaarschuwd, maar Lilith hoopte soms dat ze er een tegenkwam. Een teken van leven op de sneeuwvlakte zou een opluchting zijn.

‘Maar dan wel van een wezen dat hier leeft,’ mompelde Lilith. De wereld die ver achter haar lag, wilde ze met al haar bewoners en problemen het liefst voorgoed achter zich laten.

Lilith stapte van de slede en wankelde, omdat de vermoeidheid als een deken over haar heen viel. Ze wierp een blik op de honden. Ze lagen opgekruld in de sneeuw. Lilith had het aan hen te danken dat ze het gevaar met grote snelheid achter zich liet. Ze strompelde naar de voorste hond. Ze kroelde door haar vacht. ‘Het spijt me dat ik je zo heb uitgeput, Imiq. We zullen hier rusten.’

Lilith had de hond enkele dagen nadat ze de Inuuk had verlaten een naam gegeven. Lilith was tegen haar gaan kletsen om de eenzaamheid te verdrijven. Ze had haar “water” genoemd, wat paste bij de kleur van Imiqs ogen.

Lilith...

Ze sprong op en keerde zich om. Rillend liet ze haar gehandschoende vingers langs haar hals glijden. Het leek alsof Kasimirh haar riep, maar hoe kon hij contact met haar hebben nu ze de amulet niet meer droeg?

Lilith wierp een blik op de honden. Ze lagen uitgeput op de huiden die ze voor hen had neergelegd. Terwijl ze de neiging om meteen verder te vluchten onderdrukte, luisterde Lilith of ze haar naam nog een keer hoorde. Het bleef stil. Het was de wind, hield ze zichzelf voor. Alleen maar de wind, verder niets.

Lilith besloot haar kamp op te slaan. Ze had haar dieren de afgelopen dagen zo opgejaagd, dat ze toch geen stap meer zouden verzetten. Lilith voerde de honden, sjoerde de tent van de slede en zette hem op. Daarna duwde ze de slede de tent in. Alleen Imiq volgde haar. Lilith goot zeehondentraan in een schaal en stak die aan. Ze maakte wat eten warm en at lusteloos.

Imiq lag al lang te slapen, toen ook Lilith ging liggen. Haar

gedachten maalden, waardoor het niet lukte om de slaap te vatten. Ze had geen idee hoeveel tijd er was verstreken sinds ze was ontsnapt aan Seraph en Nander. Ze had geprobeerd de korte nachten te tellen, maar was de tel kwijtgeraakt. Op momenten als deze, wanneer ze verward en met een opgejaagd gevoel haar bed opzocht, dacht Lilith dat er nog geen nacht was verstreken. Dat was de reden dat ze was blijven vluchten.

Lilith dwong zichzelf om te blijven liggen. Ze wist heel goed dat het meerdere dagen geleden was dat de onbekende man opdook. Ook daar had ze haar hersens op gebroken. Wie was hij? De draak waar ze naar op zoek was? Of was het iemand van de Inuuk?

Lilith dommelde in. De gedachte drong zich aan haar op dat Heer Jakob hem had gestuurd. Of misschien was het Jakob zelf? Hij kon immers als enige precies weten waar Hij haar kon vinden en Hij kende haar naam. Al eerder had Hij haar de juiste weg getoond.

Gekalmeerd viel Lilith in slaap, een glimlach om haar lippen. In haar vuist hield ze de steen die ze onderweg had opgepakt en die ze sindsdien gebruikte bij het bidden. Ze hoefde zich nergens zorgen over te maken. God waakte over haar.

Lilith schrok wakker. Ze spitste haar oren. De wind gierde om de tent, maar dat was niet wat haar gealarmeerd had. Imiq hief zacht grommend haar kop. Lilith streelde door haar lange vacht, terwijl ze geconcentreerd bleef luisteren. De honden hadden geblaft, maar nu bleef het stil, op de wind en het klapperen van het tentdoek na. Zodra Lilith weer wilde gaan liggen, hoorde ze een nieuw geluid. Vlak naast haar, aan de andere kant van het tentdoek, kraakte de sneeuw.

Voorzichtig kwam ze overeind. Ze tastte naar de stok waarmee ze tijdens haar reis de stevigheid en de diepte van de sneeuw peilde. Weer hoorde ze een voetstap. Geruisloos rolde ze aan de andere kant van haar tent onder het doek door. Ze sloop verder

tot ze om de hoek kon kijken.

De zon kroop alweer boven de horizon uit. Verderop stond een man. Zijn slede stond op enige afstand van de tent. De honden schrokken brokken vlees naar binnen.

‘Icamm?’

De man draaide zich om. Lilith hief de stok. Hij droeg Icamm's kleding, maar zijn gezicht was niet dat van de man, bij wie ze een tijd in huis had gewoond.

‘Lilith.’ Hij glimlachte naar haar.

Lilith stakte in haar beweging. Ondanks de littekens herkende ze de lijnen in zijn gezicht. Het leek bijna of ze in een spiegel keek. Bijna, want hij had een baard en dat litteken in zijn gezicht.

Maar nee, dat kon niet. Deze man had ze vermoord. Dat had Anukasan haar verteld.

‘Wie ben je?’

‘Ik ben je vader.’

Lilith liet de stok zakken en leunde erop. Ze schudde haar hoofd en probeerde na te denken terwijl ze haar blik over de sneeuwvlakte liet glijden. Ze werd gek door het eeuwige witte landschap, dat was het. Door de intense kou ging ze zich dingen verbeelden.

Ze voelde een hand op haar schouder. Haar stok vond weerstand toen ze hem in een reflex hief. Een tel later lag ze in de sneeuw. Lilith tastte naar de stok, maar de man schopte hem weg.

Hij keek even op haar neer voor hij zijn hand naar haar uitstak. ‘Het spijt me. Blijkbaar lijken we op elkaar, want we reageren hetzelfde.’ Hij glimlachte onwennig.

Lilith kwam zonder hulp overeind en klopte de sneeuw van haar kleding terwijl ze zei: ‘Je bent niet echt. Ga weg.’

‘Lilith...’ Hij schudde langzaam zijn hoofd. Toen brak er weer even een glimlach door op zijn gezicht. ‘Wat heerlijk dat ik eindelijk je naam kan noemen. Dat je eindelijk weer voor me staat. Tegelijkertijd is het zo vreemd. Je bent zo groot geworden.’

Hij legde zijn hand weer op haar schouder. Lilith zette een

stap achteruit.

‘Ik dacht dat je dood was. Leeft mijn moeder ook nog?’

Hij schudde zijn hoofd. Hij opende zijn mond, sloot hem weer en slikte. ‘Maak eens wat te eten voor je vader,’ zei hij toen.

Lilith keek hem kort aan, waarna ze verward naar binnen ging. Almor scharrelde nog wat rond bij zijn slede voor hij haar volgde. Lilith gaf hem een kom met eten. Ze waste zich met het water dat ze daarvoor warm had gemaakt en nam zelf ook een kom. Zodra Lilith de eerste hap nam, had Almor zijn kom al half leeg.

‘Wat kom je doen?’ vroeg Lilith met volle mond.

Almor keek haar onderzoekend aan. ‘Is dat de eerste vraag die in je opkomt? Wil je niet weten hoe ik je heb gevonden? Of waarom ik niet eerder ben gekomen?’

Lilith schudde haar hoofd. Die vragen kon ze later nog stellen. Eerst moest ze weten of Almor met goede bedoelingen was gekomen.

‘Dat verwijt ik mezelf wel,’ zei Almor. ‘Dat ik je niet eerder heb gevonden. Maar om jouw vraag te beantwoorden; ik ging naar je op zoek voor antwoorden.’

Lilith nam een hap. Kauwend gluurde ze naar Almor. Zijn gezicht was aan een kant stijf door het strakke litteken. Lilith dacht aan hoe Kasimirh haar had overgehaald om te doen wat hij van haar verlangde. Ze legde de lepel in de kom en keek naar het litteken op haar rechterpols. Het was beter geweest als ze toen had doorgezet en zichzelf van het leven had beroofd. Dan had ze nooit het dorp aangevallen waar haar ouders op dat moment woonden.

Almor keek haar aan en wreef vluchtig over de beschadigde huid. Door het litteken vertoonde zijn gezicht weinig emoties, maar in zijn ogen kon ze verdriet en bitterheid lezen. Hij slikte het eten door. ‘Ik heb je gezien toen je aanviel. Op dat moment verloor ik alles. Mijn vrouw, maar ook de illusies die ik had over mijn dochter.’

Lilith knikte. Ze begreep precies wat hij bedoelde. Hij had verwacht een draak te zien die tegenstribbelde, maar in plaats daarvan zag hij een monster dat zonder aarzeling dood en verwoesting bracht.

‘Vertel eens iets over mijn moeder. Wat voor vrouw was ze?’ vroeg Lilith, waarmee ze probeerde het gesprek van onderwerp te veranderen voordat Almor lastige vragen zou stellen.

Het werkte. Haar vader staaarde glimlachend voor zich uit. ‘Ludmilla was geweldig. Ze betekende alles voor me.’

‘Ik hoorde dat ze een muzikant was,’ zei Lilith.

‘Ludmilla toverde altijd de prachtigste muziek uit de snaren, maar de muziek was voor haar een manier om te verhullen wat ze eigenlijk het liefste deed. Door de harp kon ze overal zonder argwaan te wekken binnenkomen. ‘s Avonds speelde ze, overdag hielp ze de zieken.’

Liliths mond zakte open. ‘Ze was een genezeres?’ fluisterde ze.

Almor knikte trots. ‘Net als alle vrouwen in haar familie.’

Lilith trilde. Ze had niet alleen haar moeder vermoord, maar ook diens erfenis bezoedeld. Waar haar moeder leven had geschonken, bracht de dochter enkel dood. Ze roerde door haar eten. Ze had ineens geen trek meer.

‘Eén vraag heeft me al die jaren bezig gehouden.’

Lilith keek voorzichtig op. Almor staaarde voor zich uit en schudde zijn hoofd. Ineens keek hij haar aan. ‘Wist je... wist je dat we daar woonden?’

Lilith stond op. Ze schudde wild haar hoofd en beet haar kaken op elkaar. ‘Ben je daarom gekomen?’ siste ze tussen haar tanden door. Ze griste de kom uit haar vaders handen. ‘Geloof je echt dat ik mijn ouders willens en wetens zou vermoorden?’ Ze smeed de kommen van zich af. ‘Je hebt geen idee wat er allemaal is gebeurd.’

Almor sloeg zijn handen voor zijn gezicht en bleef enkele ogenblikken zo zitten. Lilith leunde tegen de paal die de tent

overeind hield. Zodra Almor zijn mond opende, stormde ze naar buiten. Imiq volgde haar. Lilith knielde in de sneeuw en trok de hond tegen zich aan.

‘Lilith?’

Lilith begroef haar gezicht in Imiqs vacht. Ze schudde haar hoofd.

‘Het spijt me,’ zei Almor zacht. Hij bleef achter haar staan.

‘Hoelang heb je me gehaat omdat ik je vrouw heb vermoord?’ vroeg Lilith zonder om te kijken.

Almor zweeg enkele tellen. Nauwelijks hoorbaar zei hij: ‘Er waren dagen dat ik je vervloekte en dagen dat ik om je huilde.’ Hij trok haar overeind en legde zijn armen om haar heen. Lilith verstijfde. ‘Maar nu herinner ik me dat ik altijd van je heb gehouden.’

Lilith duwde hem van zich af en liep de tent weer in. Ze rolde de huiden op en smeed ze naar buiten.

‘Was me maar nooit achterna gekomen,’ mompelde ze terwijl ze de slede naar buiten duwde.

‘Was je dan liever bij Seraph gebleven?’ vroeg Almor.

Lilith schudde wild haar hoofd. Ze raapte haar spullen op en stapelde ze op de slede. ‘Je had toch een nieuw kind kunnen krijgen? Je had me gewoon moeten vergeten, dan had ik haar nooit... dan hadden Ludmilla en jij nu nog gelukkig samen geleefd.’

Almor keek haar hoofdschuddend aan, waarna hij haar hielp met het opvouwen van de zware lappen van de tent. ‘Misschien dat je het ooit begrijpt als je zelf kinderen hebt. Het enige wat we konden doen, was proberen je terug te vinden en hopen dat we op tijd waren om alles terug te draaien. Het is nooit in ons opgekomen om je op te geven.’ Hij legde het pakket op de slede en keerde zich naar haar om.

‘Toch was dat het beste,’ zei Lilith.

Almor pakte haar schouders beet. Zijn greep was stevig. Lilith worstelde om los te komen, maar gaf al snel op. ‘Je weet niet hoe het was, Lilith. Je kunt daar niet over oordelen. We hebben je

maar zeventien dagen gekend, maar het was genoeg om ons leven voor je te willen geven. Ludmilla deed dat en ik ben de dood nooit uit de weg gegaan om je te vinden en te beschermen. Ik zweer je dat ik dat ook nooit zal doen.'

'Net klonk het nog of je wraak wilde nemen,' beet Lilith hem toe.

Haar vader klemde zijn kaken op elkaar. Met de tranen in zijn ogen schudde hij zijn hoofd. Zodra hij haar losliet, spande ze de honden in. Voor Almor op zijn slede kon springen, gleed Lilith al weg. Ze hoorde achter zich dat Almor zijn honden aanspoorde om sneller te gaan.

'Waar ga je heen?' riep haar vader zodra hij had ingehaald.

'Er woont hier ergens een draak.'

'Wat wil je van hem?'

Lilith haalde haar schouders op. 'Hopelijk ben ik veilig bij hem.' Haar hand klemde zich om de buidel die aan een veter om haar nek hing. Daarin zat de fluit die Niul haar had gegeven. Daarmee kon ze de draak roepen als ze ver genoeg over de vlakte had gereisd.

'Ik ben nu bij je,' zei Almor. 'Ik zal je beschermen.'

Lilith keek hem vanuit haar ooghoeken aan, waarna ze haar ogen neersloeg. 'Toch moet ik naar hem toe,' fluisterde ze.